

Chiếc Xe Của Tình Yêu

<http://www.thoiaotrang.com/visindex.html>

Đó chỉ là một chiếc Honda dame cà tàng mà cha mẹ đã mua tặng tôi để làm phần thưởng cho ngày tốt nghiệp đại học. Em mừng lắm, dù vẫn luôn miệng nhắc lại kỷ niệm của những ngày đi học bằng xe đạp, với quãng đường đầy gió bụi nắng mưa.

Rồi trường đại học, chúng tôi bước vào đời với nhiều mơ ước và tham vọng. May mắn thay em tìm được việc làm trong cơ quan nhà nước. Còn tôi thì đang ấp ủ một giấc mơ khác: học cao học. Sáng tôi đưa em đến cơ quan, chiều rước về bằng chiếc xe Honda dame đó. Bạn bè trong cơ quan trên em, họ gọi tôi là chàng Dame để phân biệt với những chàng Dream, Astrea, L.A ... khác. Cuộc sống của những con người trẻ không đơn giản và phẳng lặng. Chúng tôi cứ tưởng là đã hiểu rõ tận đáy lòng nhau bởi đã cùng chia sẻ cho nhau những ngày tháng sinh viên khốn khó, nhưng tươi đẹp. Vậy mà, đã rất nhiều lần, chúng tôi ngạc nhiên và thất vọng nhìn nhau. Chúng tôi giận nhau luôn với hàng ngàn lý do vặt vãnh đời thường. Lòng tự ái và kiêu ngạo của tuổi trẻ đã tạo ra những khoảng trống im lặng giữa hai đứa và kéo dài hàng tuần lễ mặc dù sáng đi chiều về vẫn chung xe. Tuy nhiên, dù muốn dù không thì vẫn phải gặp nhau hàng ngày, nên chiến tranh lạnh nào cũng kết thúc, mà người vấy cờ trắng đầu tiên là tôi, cho dù em là người có lỗi.

Chúng tôi lập chương trình cho tình yêu của mình, trước tiên là tôi sẽ tiếp tục học cao học, em đi làm nuôi ... tôi, rồi tới phiên em đi học. và tôi đi làm. Sau khi đã hoàn tất việc học hành thì sẽ tính tới chuyện cưới xin. Em nhảy ra ngoài làm thư ký tổng giám đốc một công ty Nhật Bản với số tiền lương khá hậu hĩ. Nửa năm đầu trôi qua khá êm ả. Thế rồi, tôi bắt đầu nghe những lời xì xào từ phía gia đình em về tôi. Tôi nhận thấy cách cư xử của họ đối với tôi không còn như trước. Tuy nhiên em thì vẫn đối xử với tôi như ngày nào. Nghĩ rằng gia đình em lạnh nhạt vì thấy tôi nghèo nên tôi quyết định phải kiếm tiền. Tôi xin đi làm tiếp thị cho một công ty chuyên về rượu ngoại vào buổi tối. Công việc tiếp thị rượu đã buộc tôi phải thường xuyên có mặt tại các vũ trường hằng đêm. Em giận và đề nghị tôi phải nghỉ làm ngay để tập trung cho việc học. Tôi phản đối lại bằng cách đưa cho em đi xem bảng điểm toàn những con số 9, 10 tròn trĩnh. Em buồn nhưng không giận lâu được. Tôi đi làm buổi tối, nên chúng tôi ít có thời gian dành cho nhau ngoài hai lần đưa rước. Hai năm cao học rồi cũng trôi qua với những kỷ niệm buồn vui được mất mà chứng nhân là chiếc Honda dame cà khỗ. Với mảnh bằng cao học, tôi đã xin được một chỗ làm ưng ý và bắt đầu nghĩ tới chuyện cưới xin. Tôi bắt đầu lao vào công việc làm ăn với khát vọng làm giàu mãnh liệt. Nhờ có mối quan hệ tốt với bạn bè đồng học và may mắn nên tôi kiếm được đồng tiền khá dễ dàng. Tôi mua cho mình một chiếc mô tô 250 phân khối. Em nói là em thích ngồi trên chiếc xe cà khỗ kia hơn. Tôi vô tâm, không đếm xỉa đến điều ẩn chứa trong ý kiến của em, mà chỉ cười và khen em có óc hài hước. Tôi tặng em những món quà trang sức đắt tiền, những bộ đồ thời trang nhất. Em nhận với bộ mặt lãnh cảm. Vì công việc, tôi thường xuyên đón em trễ hoặc phải để em đi xích lô về nhà. Em không giận nhưng không còn được vui vẻ hồn nhiên như trước. Ngày sinh nhật, tôi tặng em một món quà đặc biệt, chiếc xe Honda Max, nỗi ao ước của em ngày xưa. Các bạn bè của em trầm trồ, còn em thì bỏ chạy ra ngoài khóc tím tím. Tôi thần thờ nhìn theo rồi đành phải thuê người chở chiếc xe còn mới nguyên trong thùng đó về nhà.

Hôm sau tới đón, mẹ bảo em đã đi làm rồi. Cả ngày hôm đó, tôi không liên lạc được với em. Chiều, tôi rước em nhưng cô tiếp tân lạnh lùng cho biết em đã về. Ghé nhà, thì em chưa về. Lòng tự ái nổi lên, nguyên một tuần liền tôi không tìm gặp em. Rồi tiếp đó, tôi dự đợt hội chợ triển lãm ở nước ngoài trong hơn hai tuần. Tôi cho đây là dịp may để bình tĩnh nhìn lại cuộc đời mình. Trong lần ra nước ngoài này tôi đã gặp Loan và tình cảm giữa hai chúng tôi nảy sinh.

Được tin về sự thay đổi của tôi, một tháng sau em lấy chồng. Chồng của em là vị tổng giám đốc Nhật, người mà tôi biết đã đeo đuổi em từ hơn hai năm nay. Sau đó một thời gian, em sang Nhật và định cư luôn ở bên đó. Còn tôi cưới Loan.

Bây giờ, tôi gần như đã đạt được nhiều hơn những ước mơ của mình thời sinh viên. Đó là địa vị xã hội nhất định, một gia đình êm ấm, nhà cao cửa rộng, tiện nghi đắt tiền ... Duy chỉ có một điều thất bại: đó là tôi mất em. Và thất bại đó, đối với tôi, vẫn còn đây bĩ ấn!

Tác giả: Nguyễn Lê

Do Hồng Dung (dinhnini@u.washington.edu) đánh máy

